

indskrænker sig hertil, idet jeg tror, at dette Laboratorium vil kunne yde en nogenlunde tilstrækkelig Hjælp i den Henseende, og at der næppe vil være nogen større Mislighed forbunden med at benytte det. Naar man gif denne Bøj, vilde jo selvfølgelig den Bestemmelse, som blev indsat i Landstinget ved Sagens Behandling, og som jeg for øvrigt i sin Tid forraadede, nemlig at private kunde faa foretaget Undersøgelser for en billig Betaling i Statslaboratoriet, falde bort. Naar der gøres Afkod med et privat Laboratorium om at udføre Statens Funktioner, behøves det ikke; thi det er jo en Selvfølge, at et saadan Laboratorium baade kan og ogsaa vil paatage sig Undersøgelser for private, naar man betaler derfor.

Dernæst er der de 10 Undersøgere. Mod disse Ansættelse er der blevet gjort en meget stærk Modstand i det andet Ting, og som de Herrer ville se, er der heller ikke blevet vedtaget noget om dem i Lovforslaget, som det nu ser ud. Man gjorde flere Indvendinger derimod, af hvilke dog, saa vidt jeg stønner, den eneste reelle var den, at det var nye Funktionærer, nye Embedsmænd, om man vil kalde dem saa, som man skabte, uden at der fandtes at være fuldkommen tilstrækkelig Nødvendighed derfor. Der blev ogsaa fra nogle Sider gjort gældende, at disse Undersøgere let kunde blive for tjenstivrige, for besværende for Befolkningen osv. Paa dette Punkt vil jeg heller ikke tilraade at gøre Modstand; ogsaa paa dette Punkt tilraader jeg at give efter og tage Loven, selv om man ikke faar disse Undersøgere, hvoraf Følgen altsaa maa blive, at det bliver Politiets Embedsmænd, Betjente og Funktionærer, der maa foretage disse Undersøgelser rundt omkring i Landet, saa godt de kunne. Hvis den hele Indretning viser sig at virke heldig, vil man maaske senere kunne komme til en Overenskomst om Ansættelsen af saadanne særlige Undersøgere; men jeg anser det heller ikke paa dette Punkt for at være saa nødvendigt at holde strengt paa, hvad der var foreslaaet, at man derfor skulde modsætte sig Lovforslaget. Jeg tror, at Loven endda kan komme til at gøre stor Gavn, selv om man ikke faar disse 10 Undersøgere. — Endelig er der § 5 om Brodene. Denne Paragraf er ligeledes svunden bort under Behandlingen, og det har jeg heller ikke saa meget at indvende imod, fordi der har altid lige fra det første Øjeblik, da der blev Spørgsmaal om en saadan Bestemmelse, været overmaade delte Meninger om den; jeg har i det mindste ikke været rigtig i Stand til at danne mig nogen Forestilling om, hvad der maatte være det rette i saa

Henseende, naar der har staaet forskellige Opfattelser skarpt overfor hverandre, og derfor vil jeg med Hensyn til denne Paragraf sige, at kan man ikke blive enig, saa er det bedre, at lade den falde bort.

Hvad jeg derimod maa mene, at man paa ingen Maade kan indlade sig paa, naar man overhovedet vil opnaa noget ved den paagældende Foranstaltning, det er at lade Straffebestemmelserne forsvinde; thi det er det, man i Virkeligheden har gjort ved Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu er vedtaget i det andet Ting. For det første vil det ses, at man ganske har strøget Straffebestemmelserne lige overfor den, der handler med forfalskede Bæver eller Bæver, der udgives for at være andet, end hvad de ere. Bestemmelsen i Lovforslagets § 7 har man ganske udeladt, saaledes at der altsaa ikke længere eksisterer nogen særlig stærkt Straf for i den daglige Handel og Wandel at falbøde og sælge saadanne forfalskede Levnedsmidler, som Paragraffen nævner: Rødet af selvøde Kreaturer, eller Rødet af Kreaturer, der ere slagtede i syg Tilstand, uden at Køberen udtrykkelig gøres bekendt dermed, eller selvøde Fisk eller deslige, uden at Køberen udtrykkelig gøres bekendt dermed. Disse Bestemmelser har man udvoteret helt, og der er ikke beholdt andet tilbage end Straffebestemmelsen mod den, der eftergør eller forfalster Levnedsmidler. Altsaa dem, der tilvirke de forfalskede Levnedsmidler, kun ikke dem, der handle med dem, er Straffebestemmelsen rettet imod. Og denne Straffebestemmelse er endda af overmaade ringe Betydning; thi allerede nu er Reglen den, at der kan anvendes Straf af Pengebøder for de i Handel og Wandel foretagne mindre Forfalskninger, og kun naar Forseelsen begaas anden Gang, kan Straffen stige til Fængsel. Mit Forslag gif derfor ud paa, at Straffen for den Slags Forseelser altid skulde være Fængsel, idet jeg mente, at der kun ligger en ringe Garanti i Bødestraffen, eftersom Forholdet i Reglen vil stille sig saaledes, at naar Straffen kun er Bøde, det da kan betale sig at begaa disse Forseelser. Chancen for at blive taget en Gang imellem er for lille i Forhold til, hvad der kan vindes paa saadanne Forfalskninger, til at blotte Pengebøder — og i Særdeleshed de smaa Mufter, der her til Lands idømmes — kunne have tilstrækkelige Virkninger. I det andet Ting har man foretaget en Forandring i den nu gældende Ret, men det er en Forandring, som er uden nogen som helst praktisk Betydning. Den bestaar kun derti, at man har tilføjet en Bestemmelse om, at Straffen for bedrageriske